

get. Jeg kan give min Tilslutning til ikke saa ganske faa af de Anker, som det ærede Medlem for Ribe (Jens Busk) rettede mod Forslaget. Saaledes forekommer det mig, at de foreslaaede Lønninger absolut maa kunne reduceres noget. Det forekommer mig ikke, at der kan være nogen Rimelighed i at betale saa overordentlig høje Lønninger, naar der dog ganske sikkert vil blive en ret betydelig Indtægt for den vedkommende Embedsmand gennem de særlige Ydelser, han modtager for at foretage sine Rejser for at syne Banerne. Disse Lønninger maa vist, som sagt, kunne sættes noget ned. Endvidere kan jeg være ganske enig med det ærede Medlem for Ribe i, at man maatte kunne nøjes med een saadan Embedsmand. Naar man havde een Mand i Spidsen for hele det Tilsyn, der skal føres med Banerne, vilde man sikkert være tilstrækkeligt forsynet. Der maatte saa maaske ansættes en noget mere underordnet Funktionær ud over det Antal, der nu er tænkt paa. Det kommer man vel imidlertid nok ud over. Men det forekommer mig, at det rigtigste vilde være, at der var eet Hoved for hele denne Institution. Jeg kan endvidere slutte mig til det ærede Medlem for Ribe i hans Anke over Bestemmelserne i § 4 om Overgangen til det ny Forhold. Det kan jo blive en temmelig lang Aarrække, hvori vi endnu kunne komme til at køre omtrent paa det gamle, før de nuværende Kommissarier forsvinde. Og jeg synes, der maatte kunne findes en mere lempelig Overgang, saaledes at vi noget hurtigere kunne komme ind paa den ny Ordning. Jeg har i øvrigt blot villet give Lovforslaget min Tilslutning i sin Almindelighed samtidig med, at jeg har ønsket her at fremsætte nogle enkelte Anker imod det her foreslaaede. Jeg skal saa kun udtale Haabet om, at Forslaget maa blive behandlet med Velvillie her, saaledes at det kan foreligge som endelig Lov, naar denne Rigsdagssamling sluttes.

Ministeren for offentlige Arbejder (Hage): Som ærede Medlemmer ville erindre, har dette Spørgsmaal gennem mange Aar været Genstand for Forhandling her i Tinget, og der har været ret afvigende Anskuelser om, hvorledes Ordningen hensigtsmæssigst burde være. Grundtrækkene i den Ordning, som jeg i dette Lovforslag foreslaar, bleve vi imidlertid i det væsentlige enige om her i Tinget i Fjor. Det er i Henhold til de Udtalelser, som faldt fra Ordførerens Side

under Finanslovens Behandling i Fjor, og de Udtalelser, jeg føjede dertil, at dette Lovforslag i sine Grundtræk er affattet. Jeg har heller ikke fra de to ærede Medlemmer, som have haft Ordet, hørt nogen principiel Indvending. Derimod kan der selvfølgelig være forskellige Meninger om, hvorvidt denne eller hin Enkelthed i Lovforslaget er heldig, om det ikke kunde være ønskeligt at foretage en Ændring paa et eller andet Punkt. Det ærede Medlem for Ribe (Jens Busk) har spurgt, om det ikke er muligt, at man kan nøjes med een Embedsmand i Stedet for to og i Sammenhæng dermed, om det virkelig er nødvendigt at gaa til en saa høj Løn, som Lovforslaget henstiller. Hvor højt man skal ansætte Lønnen for et vist Embede, er selvfølgelig noget, der kan tales om og være forskellige Opfattelser af. Men naar jeg har ment her at burde foreslaa den samme Løn, som vi ved Jernbaneorganisationsloven have fastsat for Direktørerne ved Statsbanerne, er det i Betragtning af, at det Arbejde og de Egenskaber, som kræves af de Embedsmænd, her er Tale om, ere saadanne, at man ikke kan vente at faa saa kvalificerede Kræfter som ønskeligt, medmindre man byder en god Løn. Det kan gerne være, at man vil sige, at den Løn, der er fastsat for Jernbandedirektørerne, er forholdsvis betydelig. Man maa dog ikke glemme, at den Art af Arbejde, hvor der kræves praktisk, forretningsmæssig Dygtighed hos en Embedsmand, er noget andet, end hvor der er Tale om, lad mig sige, rent kontormæssig eller juridisk Færdighed. Folk, som virkelig ere i Stand til paa egen Haand og med Dygtighed at administrere praktiske Anliggender, ere ikke saa lette at faa fat paa. Det private Liv lønner dem højt, og Staten kan ikke gøre Regning paa at faa virkelig første Klasses Kræfter, medmindre den er rede til at yde en Løn, der kan være nogenlunde fristende. Jeg tror, det er i Statens egen velforstaaede Interesse i saadanne Forhold ikke at være for kneben, og enhver, der kender noget til de Forretninger, det her drejer sig om, vil vide, at hvis der er noget Tilfælde, hvor en Embedsmands Dygtighed kan spare Staten for Hundrettusinder, er det paa et Omraade som dette. Det ærede Medlem for Ribe sagde, at der dog vel ikke kan være Tale om, at der kræves en saa overordentlig stor Dygtighed, naar to Oldinge have vist sig i Stand til at bestride disse Forretninger. Jeg vil dertil svare, at hvorvidt en Mand med Rette kan kaldes en Ol-